

Utdrag fra

«KLASSEBILDE»

Manuskriptets side 12:

Portøren: Har dere sett med hvilken ro legen konstaterer Post Mortem?

Alle: Nei.

Portøren: Har dere ikke vært med på det – ja, da vet dere lite om, – ja...

Yngstedamen: Jeg falt litt ut, jeg – i sted. Men nå vil jeg fortelle litt, sånn som dere, om meg selv. Altså, jeg går ofte turer. Og en gang var det veldig fint. Jeg sto midt inni en treklynge og så ingen ting. Så tok jeg en snøtung gren til side – og hva fikk hun se? Et helt landskap åpenbarte seg for henne. Altså – jeg vil at livet skal være som en dans mer. Dette er ikke bare noe jeg vil, men også noe jeg må. På grunn av arbeidet i reklameverdenen. Jeg må møte med et over-skudd – og da lurer jeg på nå – har du en liste over krigsveteraner, noen severdige, noen torpedert noen kanskje. Få det bildet! Få det klassebildet! Det er kanskje litt forandret. Men det er ikke blast. Det er helt klart.

Verten: Har du mange bilder?

Yngstedamen: Å ja, jeg har – et bilde kan si mer enn tusen ord.

Lærerinnen: Liker du å reise?

Yngstedamen: La meg heller si det slik at jeg betrakter hele livet som en reise. Jeg er – for å si det sånn – på reise – fot – . Det er sånn min natur er.

Manuskriptets side 19:

Lærerinnen: Hvor skal vi sove?

Verten: Nei. Det er ikke mer enn dette her. Det er det som er ...

Yngstedamen: Ikke ødelegg! Hvorfor må du si det? Det er jo ikke sant.
(Til seg selv:) Ingen dans i foajéen. Ikke noe vin i glassene.
Er livet bare det jeg ser nå?
Det finnes andre steder. *(Til de andre:)*
Jeg tror jeg reiser til et annet sted, jeg.

Lærerinnen: Ja, når går neste rutebil?

Verten: Jeg må ikke være alene.

Lærerinnen: Ikke jeg heller.

Portøren: Jeg har ingen steder å reise.

Yngstedamen: JA! - Det klassebildet.

De andre: Ja?

Yngstedamen: Jeg sa det ikke var blast.

De andre: Ja.

Yngstedamen: Klassebildet er blast.

Verten: Juger du?

Yngstedamen: Juger!

Verten: Hvorfor juger du?

Yngstedamen: Jeg vet ikke. - Det bare blir sånn. Jeg begynner - jeg juger ikke - ordene bare kommer, mer enn at jeg bestemmer. Jeg kommer ikke ut av det. (Hun får magesmerter og krokboyer seg. Lærerinnen tar seg av henne.)

Lærerinnen: Du kan sitte her. (Til Verten.) Kanskje du har noe kaffe?

Verten: Ikke vær spydig.

Yngstedamen: Jeg kan godt underholde litt. Jeg kan ta noen dikt. Det er skrevet så mye. (Hun plasserer tilhørerne og flytter på møblene.)
 Kanskje du kan stå der, så må dere holde dere litt sånn - ja.
 Jeg kan ta en sang, en engelsk en, eller en fransk chansons - nei, nå vet jeg det.
 Jeg tar en historie jeg kan. Den er god.
 Det er en på jobben som er så morsom.
 Dere har sett den reklamen som er fra en oljeplattform?
(Hun stiller seg opp på en av stolene.)
 Det står en arbeider oppå plattformen. Så lukter han seg under armen fordi han svetter sånn og da mister han balansen og detter sikkert hundre meter rett ned i havet. Det er et sterkt nærbilde akkurat der. Og så kommer teksten over: «Du er også selv ansvarlig for din sikkerhet. Bruk M U M. M U M!»
 Det var ikke det jeg skulle fortelle - nå tok jeg feil.
 Jeg var invitert på kanefart med han som hadde laget filmen, og like før vi svingte inn ved Frognerseteren så skulle han forklare poenget.
 Han reiste seg og luktet under armen og da falt han ut av sleden. Det var det som var så morsomt. Snøfonnen.
 Han falt i en snøfonne.
 Nei - jeg vet ikke - det er ...
(Hun går ned fra stolen og setter seg på en av de andre stolene. Hun får magesmerter igjen.) Jeg tror ikke jeg er riktig i form i dag, jeg.

Portøren: Jeg forsto ikke hva du mente.

Lærerinnen: Du har her å gjøre med en fortelling.

Verten: Er det noe galt i å more seg? (Til Portøren.) Si det rett ut. Du kan ikke tysk. Du forstår ikke en vits. Er du litt kort?

- Læreren: Akkurat. - Jeg vet ikke. Jeg ville i høyden sagt «Morn», og gått videre. Han tok den opp han, og fomla seg gjennom pelsen. Fytterakkern!
(Hun løfter opp kosten, går mot Verten, som står med ryggen til henne, og koster ham på ryggen. Han snur seg.)
- Verten: Dette er et hotell!
- Læreren: *(Fortsetter å koste på gulvet.)* Hvorfor skal jeg blandes inn i dette her? Har jeg ikke nok med mitt. Jeg har mine grenser. Og det er ikke nødvendig å utsette meg. Det river bare ned. Jeg skulle ha blitt hvor jeg var.
- Verten: Dette er et hotell!
- Læreren: Jeg har ikke mer pust igjen. *(Hun faller sammen på gulvet.)* Hadde jeg bare vært mer pliktoppfyllende - så hadde kanskje ...
- Yngstedamen: *(Synker sammen.)* Jeg greier ikke. Kameraet. - Jeg får det ikke til.
- Verten: Dette er et hotell. *(Han går og plukker opp kosten, setter den på plass, og stiller seg opp bak skranken.)* Ikke et galehus. Fra nå av er det forbudt å si høyt hva dere føler. Jeg klenger på bjellen hvis noen bryter det.
- Portøren: Jeg er helt enig.
- Læreren: Tenk hvis alle gjorde det de ville.
- Yngstedamen: Det ville jo ikke gå det. *(Hun og Læreren reiser seg opp.)*
- Læreren: Unnskyld meg. Jeg burde visst bedre.
- Portøren: Kunne det ikke være på sin plass ...
- Yngstedamen: *(Til Portøren:)* Du blør ...
- Portøren: Ja, det er vel fordi jeg ikke har fått ut, fått ut - Kunne det ikke være på sin plass med en gjennomlufting her?
- Yngstedamen: Kanskje vi skulle gjøre litt om på møblene her?
(Hun går for å flytte på møblene, men blir avbrutt av det følgende som spilles over høyttalerne:)
- Stemme: Dette er værmeldingen. Stort sett pent vær over det hele. Østlandet får sol - noe lokal tåke. Sørlandet overveiende - Nordland - Hallo - hallo - jeg greier ikke være alene her. Hallo, er det noen der? Dere må ikke ...

(Eric Satie's klavermusikk spilles. Kvinne II; midt på scenen, henvender seg til publikum. De andre stiller seg opp i en halvsirkel rundt henne, med ryggene vendt mot henne.)
- Kvinne II: Dette er historien om Herman B. En historie i verden. I Vest-Tyske avsier kunne man den 23. januar 1974 lese denne dødsannonse, jeg siterer:
«Natt til søndag forlot han oss, vår gode sønn og vår kjære bror,

Herman Brinkmann. I nitten år gjorde han livet vårt rikere. Han så uretten, og han sa fra om den, alltid forpliktet av sin samvittighet.»

For hver amerikansk soldat som døde i Vietnam, har ti senere tatt livet av seg. Til sammen blir det fem hundre tusen historier.

Herman B. søkte om å bli stemplet som «krigstjenestenecker». Før søknaden var behandlet ble Herman B. innkalt til militærtjeneste likevel. Ikke klarte han å være soldat, og ikke ville han. Året etter ble han sendt til psykiatrisk undersøkelse etter eget ønske. Den statsansatte psykiater sendte ham tilbake til forlegningen. Da klatret Herman B. opp i en høyspenningsmast - for ikke klarte han å være soldat - og ikke ville han. Han grep med begge hender rundt ledningen.

Dette var en historie. Historien om Herman B.

(Musikken kuttes. Skuespillerne stiller seg opp der de sto da det følgende ble sagt:)

Læreren: Hadde jeg bare vært mer pliktoppfyllende.

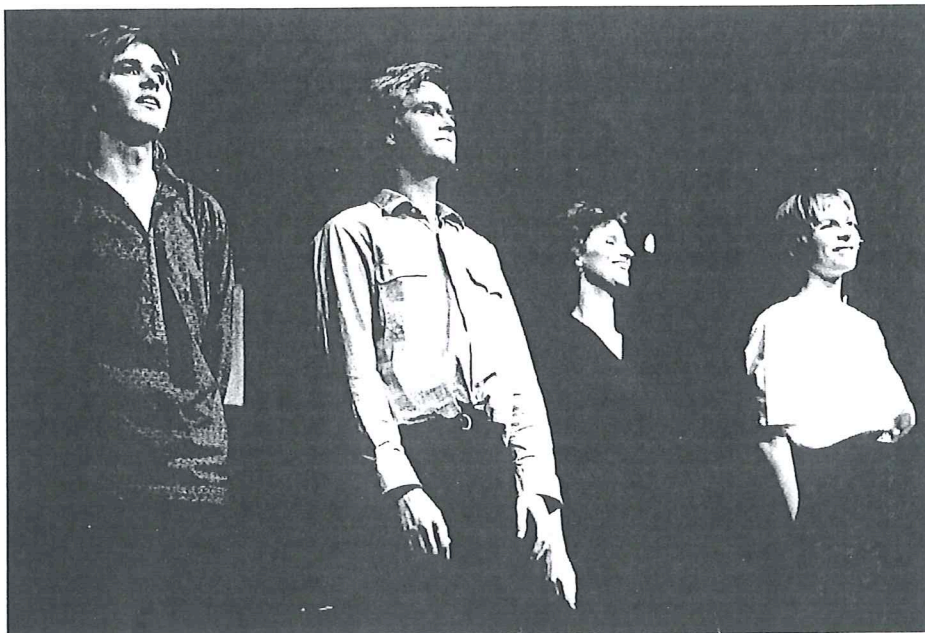
Yngstedamen: Jeg greier ikke. Kameraet. - Jeg får det ikke til.

Verten: Dette er et hotell. Ikke et galehus.
Fra nå av er det forbudt å si høyt hva dere føler.
Jeg klinger på bjellen hvis noen bryter det.

Portøren: Jeg er helt enig.

Læreren: Tenk hvis alle gjorde det de ville.

Yngstedamen: Det ville jo ikke gå det.

Runar Bakken, Karl Hoff, Birgit Christensen og Karin Benan.

Kvinne I:

Norge. Fangen har ingen sang å synge – hun synger en norsktoppslager. På Anker-
torvet står høye boligblokker. Hundene løper i ring på asfalten. Drabantbybarn tegner
en fiksefilet som svømmer. Aftenposten applauderte Hitler-Tyskland. Nrk snakket om
“de allierte” i Vietnam. Det gamle Möllhausen Konditori ble en discobar. Kapitalen,
staten og partiet regjerer over alt på jorden. Det finnes ennå ingen sosialistiske land.
Derfor har fangen ingen sang å synge – hun nynner for seg selv, en norsktoppslager.

